

שנים אחריו מספר שראה [במקום המקדש] „המעויכה רצפה
גבוה שלשה ועשרים אמות ורחבה כמוהו“... ואת כותל
המערבי אינו מזכיר.

ה ר ב ש מ ו א ל . ב " ר ש מ ש ו ן ש ע ל ה
לעיה"ק בשנת תתק"ע כותב במכתבו ⁽¹⁾ לאמר: „באנו
אל ירושלים ממערבה של עיר וראינוה וקרענו בגדנו כראוי
לנו ובבינו בכיה גדולה אני והכהן הגדול מלוניל [הוא הרב
„יונתן הכהן מלוניל] ונכנסנו בשער עד לפני מגדל דוד ונבא
להשטתה עד לפני העזרה ונפול על פנינו לפני שער
שכנגדו מבהוץ מרוח לעין עיטם ⁽²⁾“... ושמח שער שכנגדו
בכותל המערבי [מוכח שלא על כותל
המערבי שלנו כיון, כי אם על חלק קטן של הכתל
המתחיל אצל שער השלשלת ונמשך עד מקום המחכמה].
ומיסוד החיכל בעין אולם גדול אחד אשר ביסוד החיכל....
והלכנו משם לחר הזתים מקום שריפת הפרה ושם התפללנו
פעמים בעשרה ועלינו על החר ויום שבת התפללנו בשעת
המנחה שם....”

ה מ ש ו ר ר ד' י ה ו ד א א ל ה ר י ז י ש ב ק ר א ת
עיה"ק בשנת תתקע"ו כותב בספרו התחכמוני שער כ"ח
לאמר: „..... וככלותי לערוך גיב חכי לפני מלכי קמתי
מכרוע על ברכי לשוטט בעיר ואש האנחות צלעי תבעיר
„ויקוד היגונות מלהט הצלעות, ועיני מגולגלות בדמעות
„ואשא עיני וארא מקום המקדש ועזרה אשר הסירו עונינו
„משם המנורה הטחורה והבעירו תחתיו אש זרה“....

(1) נרפס בס' אוצר טוב תוצאת הח' ד"ר א' ברלינר.

(2) שלשת הטלים האחרונים אין להם כל ביאור ואפשר לשער שביין
בוה על צינור המים שנשפך להברכה שבבנין המחכמה שאצל השער בדרום
המקבל את מימיו מעין עיטם וראה בספרני מורה דרך בא"י צד קע"ו.